

Година 1970.

Први сумрак се лагано спушта над градом. Ускоро ће тама обавити кућу и каменом поплочану авлију. Све ће потонути у ноћ обасјану далеким звијездама. Даница стоји поред прозора и гледа према Сат-кули. Размишља о писму које ће вечерас написати брату Војину. Са чежњом помисли на оне дане када је кућа била испуњена веселим гласовима и раздраганим смијехом. Убрзо се одмаче од прозора, сједе за сто и на листу папира поче да пише писмо.

Здраво Војине,

Вече у Фочи је лијепа и тиха, подсјећа ме на вријеме када смо били дјеча и правили ситне несташлуке. Вољели смо да трчимо око дуда и да се гађамо тамним зрелим плодовима док се мајка љутила због запрљане одјеће. Како је то вријеме далеко. Можда због тога што отац и мајка нису живи, а ти си отишао далеко.

Данас ми је долазила Халима. Сједиле смо у авлији, пиле кафу и сок од руже и сјећале се неких давних година. Халима ме данас изненадила са поклоном, сашила ми је црвену кошуљу од свиленкастог материјала. Каже да ми уз лице и косу лијепо пристаје, а ја сам се искрено обрадовала њеној пажњи. Али знаш и сâм, таква је наша Халима, увијек добра и брижна.

Често се сјетим када си са стола у љетњој кухињи оборио пуну шерпу ружиних латица припремљених за

сок. Истрчао си из авлије, врата за тобом су остала отворена, мајка је изашла на улицу, али тебе није било. Дошао си послије сат времена, а она је и даље била љута. Ја сам само ћутала јер нисам смјела да те браним. Мајка је вољела да прави сок од руже и да њим послужује госте. Стаклене флаше са соком од руже увијек су стајале уредно сложене на полицама у љетњој кухињи.

Некада смо сви били насмијани и радовали се једни другима, не слутећи да ми пролазимо у времену и да наши животи протичу брзо. Живот је доносио много благодати само то нисмо знали. Нисмо обраћали пажњу на њих мислећи да ће трајати вјечно. Вечерас, док сједим у нашој кући и пишем писмо, чини ми се да су то били најљепши дани. А можда је у природи човјека да тренутак праве радости препозна тек када она прође.

Не могу још увијек да се одлучим и дођем код тебе у Канаду. Плашим се да би истога часа један велики и драгоцјени дио мене заувјек ишчезао, сасушио се попут листа и онда би га јесењи вјетрови бесциљно носили. Надам се да ће вријеме све ствари поредати на своје мјесто. Немој да бринеш због мене, лијепо ми је у Фочи, сваки дан уживам у нашој авлији.

Пошаљи ми Верине и Милошеве слике. Тетка ће бити поносна на њих када дођу у Фочу.

Купила сам дрва за зиму и сложила их у авлији испод надстрешнице, гдје смо их и раније држали. Већ сам ти писала да је прошла зима била хладна, надам се да ће ова бити мало блажа. Љето је било топло и брзо је прошло, већ су почеле јутарње магле.

Септембар је најљепши мјесец у Фочи, све мирише на зрело воће. Шљиве, јабуке и крушке нигдје нису слатке и сочне као у фочанским баштама и околним селима. Фоча се сваким даном све више изграђује, за неколико година биће то веома лијеп град.

Пишите ми о свему, надам се да ћемо се наредне године видјети.

Много вас воли ваша Даница и не заборави послати слике.

Даница упакова писмо у коверту. Сутра ће га однијети на пошту. Вече јој прође у сјећањима на дане када су авлијом одзвањали њихови кораци а испод крошње дуда ширио се смијех.

Те исте вечери на једном папиру који је био на столу Даница написа:

„У часу када тамна ноћ прекрије кровове кућа, а нејасне сјенке потону у мрак, кораком брзим и нечујним проћи ће испод прозора мојих. О жеље моје пјесмом испуњене.

Очима тамним и дубоким, молиће моје очи сјеном тужном прекривене да му опростим.“

Кратко задржа папир у руци, још једном прочита оно што је написала, а онда га згужва и баца.